

der her sker. Dér yder man Subvention til Skibsfarten i de daarlige Aar, og saa er det fuldstændig rimeligt, at man tager Særskat af den i de gode Aar. Dér føler man, om jeg saa maa sige, Staten som staaende i et Slags Kompagniforhold til Skibsfarten, idet den siger: Gaar det eder slet, skal dette store nationale Erhverv, som bærer saa meget af Landets økonomiske Liv, støttes, og det skal navnlig støttes i Startens vanskelige Øjeblik, men gaar det eder godt og os omvendt, skal I til Gengæld støtte os. Dette er naturligt, og man kan ikke affærdige denne Synsmaade saaledes, som det ærede Medlem fra Æbeltoft mente at kunne gøre det, ved at sige: Her hjemme er vi ikke inde paa Subventionssystemet. Nej, netop fordi vi ikke er inde paa Subventionssystemet, maa Konsekvensen blive, at vi heller ikke skal have Særskatter.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft sagde saa højest uskyldigt som Tilsvaret til de Slutningsbemærkninger, jeg gjorde i mit lille Foredrag i Gaar, at han søgte at lave Lovforslagene saa gode som muligt, og at det var da en saare naturlig Ting for en Rigsdagsmand. Ja, hvis man nu var saa ung, at man ikke havde kendt andet end de sidste Aar og navnlig den allersidste Tid og set det ærede Medlems Virksomhed i den Tid, maatte man sige: Dette er højest prisværdigt, det er egentlig det, vi alle skulde gøre. Det var f. Eks. det gamle Højres Devise, at de politiske Partiers Opgave indenfor Rigsdagen var blot et rent og skært Lovgivningsarbejde. De skulde ikke blande sig i, hvem der var Ministre. Disse var saadan en Slags højere Væsener, der daledede ned fra oven, og Partierne havde blot at undersøge, om maaske de Lovforslag, som disse Væsener forelagde, kunde blive endnu bedre. Men i det ærede Medlems Mund klinger det højest besynderligt, for han og jeg husker begge den Tid, hvor indenfor Venstre andre Synsmaader raadede, hvor man indenfor Venstre ogsaa mente, at Rigsdagens Partier havde andre Opgaver end den at søge at forbedre et Ministeriums Lovforslag, at det ogsaa kunde blive deres Opgave at søge at faa fjernet et udueligt Ministerium.

Den højtærede Indenrigsminister anførte paa det ærede Medlems Vegne en anden Grund til, at det ærede Medlem fra Æbeltoft paa ingen Maade vilde være med til at vise et saadant Lovforslag tilbage til Ministeriet, for at Ministeriet ved Hjælp af sit administrative Apparat kunde lave det om efter de Antydninger, som Folketinget eller Landstinget gav ved en motiveret Dagsorden. Den ærede Indenrigsminister sagde:

Det kan simpelt hen ikke ske her i Tinget, for her har det ærede Medlem fra Æbeltoft ikke Flertal, det vilde kun kunne ske i Landstinget. Dér kunde det ganske vist ske, men for at det skulde kunne ske, krævedes der en Samvirken mellem Landstingets Højre og Venstre, og dér trøstede den højtærede Indenrigsminister sig med, at det ærede Medlem fra Æbeltoft netop i sin Gaarstale havde taget Afstand fra det konservative Parti.

Men det er — maa jeg dog sige til den ærede Indenrigsminister — en daarlig Trøst, thi til hele den øvrige Nedsabling af alle Lovforslagets Enkeltheder føjede det ærede Medlem fra Æbeltoft i Gaar oven i Købet en skarp Modstand imod den vilkaarlige Ministeranvendelse af Fondens Midler, og det var dog den ærede Indenrigsministers eneste Lam. Den ærede Indenrigsminister ynder at spille Rollen som Triumfator, er evig og altid Triumfator; men her faldt Sejerstogaens sidste Las, saa man ser ham staa i hele Afmagtens Nøgenhed. Det er nemlig det ejendommelige ved den nuværende Regerings Magtstilling, at den ikke er nogen rigtig Magtstilling. Den ærede Indenrigsminister søgte i sin Tale i Gaar at pukke paa sit Folketingsflertal, men Styrken, der kunde ligge heri, er helt og holdent taget paa Borg, den er laant, oven i Købet paa kortest mulige Opsigelse, med Dags Varsel. Den ærede Indenrigsminister talte om, at Venstre vist glemte, hvem der var Herre i Landet. Ja, det Zahleske Ministerium er ikke Herre i Landet. Det gererer sig, som om det er Herre i Landet, i den Retning er der ikke noget at klage over, hele Façonen er Enevoldsherrens, og hvor Ministeriet kan komme til det, knebler det Pressen, undertrykker Kritikken og taaler ingen Modsigelse. Men alt dette — det ved de Herrer saa godt — har de kun, saa længe det behager Socialdemokraterne, det vil sige, saa længe de gaar Socialdemokratiets Ærinde. Og det er derfor, vi ser disse Lovforslag, først det om Dyrtdisforanstaltninger, hvor al Beskatningsgrænse blev ophævet, og hvor alle Skattelove blev strøget, og hvor det hele var overladt til de socialdemokratiske Kommunalbestyrelser. Dette er atter en Tribut paa Socialdemokratiets Alter den fiskale Forfølgelse af Skibsredernes Tjenen-Penge fra Udlandet. Det skulde ikke undre mig, om der ikke alligevel inderst inde hos de ærede Ministre er ligesom en Frygt for, at et saadant Lovforslag virkelig skulde gaa igennem, og et hemmeligt Haab om, at Venstre vil være saa skikkeligt at lave om paa det. Thi det er jo den anden Side af